

Hồi Ký Gia Tộc – Một Thời Niên Thiếu

Huỳnh Thị Tố Nga

Huỳnh Thị Tố Nga

Tôi sinh ra trong một gia đình, bên nội bình thường, bên ngoại là thành phần trí thức. Bởi vì gia đình có hoàn cảnh đặc biệt, cũng như nhiều gia đình miền Nam thời kỳ 1945 trở đi, bên ngoại tôi, trong gia đình đã xuất hiện hai dòng tư tưởng: VNCH và cs.

Ông ngoại tôi, là con trai một của một gia đình được xem là “địa chủ”, rất hiền lương, nổi tiếng ở Gò Vấp, Sài Gòn. Ông ngoại là một y sĩ, hấp thụ hoàn toàn nền giáo dục và tư tưởng VNCH. Bà ngoại tôi, một người phụ nữ xuất thân từ vùng đất Biên Hòa, Đồng Nai, bà ngoại là người có tư tưởng theo Việt Minh từ thời kỳ Pháp đô hộ nước ta. Tôi không biết làm thế nào ông bà ngoại tôi gặp nhau và thành vợ chồng, ông bà ngoại tôi có ba người con chung là cậu Năm, mẹ tôi, và cậu Út. (Ngoài ra, bà ngoại tôi có ba người con riêng với người chồng trước, là dì Hai, cậu Ba, và dì Tư). Chồng trước của bà ngoại là một người hoạt động cách mạng rất mạnh mẽ trong thời Pháp, sau này trở thành một tên tuổi nổi tiếng. Ông mất trong những năm 1940s.

Từ khi tôi lớn lên, tôi đã biết được ông bà ngoại tôi không có hạnh phúc trong đời sống vợ chồng. Bà ngoại tôi là người có tư tưởng cực đoan, thiên về cs, ông ngoại là người rất hiền hậu, hầu như chỉ biết đi khám bệnh, chích thuốc tử thiện cho người dân ở trong làng. Thời gian đó, ông bà ngoại hay ở với mẹ tôi ở Đồng Nai, nhưng nhà ông bà ngoại và mấy dì ở Sài Gòn). Bà ngoại tôi làm nữ hộ sinh, và mở nhà bảo sanh ở Sài Gòn, thời đó, nhà bảo sanh Người Mẹ Hiền của ngoại hầu như người dân Sài Gòn nào cũng biết đến trong thập niên 1950 đến trước 1975.

Trong những người con của ngoại, lại tiếp tục chia ra hai dòng tư tưởng, cậu Ba và cậu Út tôi, theo VNCH, dì Hai và dì Tư, theo cs. Cậu Năm và mẹ tôi thì không theo và không biết gì về chính trị. Cậu Ba tôi, hoạt động trong chính phủ VNCH và bị cs bắn chết, cụ thể như thế nào

thì tôi không biết rõ, vì sau này, ngoại và dì tôi hầu như giấu nhem việc này, vì sợ ảnh hưởng đến sự nghiệp của họ.

Cậu Út tôi, một người được xem là xuất sắc của gia đình, từ bé, cậu học rất giỏi, luôn xếp hạng xuất sắc, lớn lên, cậu đi du học dạng học bổng và lấy bằng cao học hạng ưu ngành kỹ sư dầu khí của Liên Xô. Về nước, cậu đi làm vài năm thì phát bệnh, lúc đó tôi còn bé, khoảng 6 tuổi, nhưng sự việc xảy ra thì biết và nhớ hết, chỉ nghe gia đình tôi và người xung quanh xì xầm rằng, cậu chống cs nên bị chích thuốc cho bị điên. Cậu “điên” về chính trị chứ mọi sinh hoạt cậu bình thường như mọi người. Cậu chống cs kịch liệt, chửi rủa mỗi ngày và luôn trong trạng thái kích động, một thời gian gia đình tôi đưa cậu vào bệnh viện tâm thần, chắc là để tránh né cho cậu không bị bắt. Sau này, khi tôi lớn lên, về Sài Gòn ở, thời gian này, cậu sống một mình trong căn nhà riêng ở Sài Gòn, tự lo sinh hoạt cá nhân, nhốt mình trong căn phòng u tối, không chịu tiếp xúc với bất kỳ ai, cho đến khi cậu mất, khi đó cậu 54 tuổi. Cậu bị té cầu thang mà mất, bị đập đầu vào cầu thang, chắc là cậu bước xuống cầu thang và bị hụt chân, chân cậu đã rất yếu sau mười mấy năm bị bệnh tiểu đường. Khi gia đình tôi được tin báo, đến nhà thì được hàng xóm báo rằng, họ thấy cậu nằm dưới đất, vết máu lớn chảy dài từ hông cầu thang xuống đất, vẫn chảy xuống từng giọt, tôi vẫn còn nhớ đến bây giờ.

Khi tôi tầm 7 tuổi, đã từng biết cậu Út tôi viết những bản kế hoạch thành lập một chính phủ mới với đầy đủ các nghị viện, theo mô hình gì thì tôi không biết được so với lứa tuổi bé nhỏ như vậy. Cuộc đời cậu Út tôi là một người tài hoa, phải sống trong điên loạn và chết thảm như vậy, do đâu?!

Dì Hai tôi, là người phụ nữ rất giỏi, có lẽ chỉ thua cậu Út về sự thông minh nhưng lại hơn cậu về tính kiên trì, bền chí. Dì học văn khoa, từng làm tiếp viên hàng không, sau này đi dạy học, sau 1975 dì làm trong UBND Thành Phố. Dì Tư tôi cũng là một giáo viên, sau thời gian đi dạy rồi làm trong một hợp tác xã ở quận 3, Sài Gòn. Bà ngoại tôi, được xem như “công thần” của vùng đất Đồng Nai, bà từng hoạt động rất mạnh vào thời Pháp, chỉ tiếc rằng, bà và hai dì tôi, lại theo cs.

Từ bé, với hoàn cảnh gia đình như vậy, tôi ít nhiều đã bị chính trị ảnh hưởng nhưng lại không ý thức được việc đó. Và đặc biệt, tôi nghiêng hẳn về phía ông ngoại và cậu Út tôi, mặc dù không ai dạy chuyện đó, tôi chưa từng bị tiêm nhiễm tư duy cs của bà ngoại và hai dì tôi. Mẹ tôi và các anh chị tôi, đặc biệt là tôi, không hòa thuận với dì tôi từ bé. Tất nhiên, có lý do cá nhân của gia đình, tôi không tiện nói ra, nhưng chính yếu là tôi nhận thấy bà ngoại tôi và hai dì tôi, họ rất cực đoan và không có nhiều tình cảm.

Tôi nhớ rất rõ, bà ngoại tôi chưa từng nói chuyện âu yếm với mấy anh chị em tôi, cũng chưa từng ôm chúng tôi một lần, chỉ vì mẹ tôi và mấy anh em tôi là “con cháu dòng sau”, ngoại hận ông ngoại tôi vì ông theo VNCH. Phải chăng vì sống theo đường lối và tư duy cs đã làm cho ngoại và dì bị lạnh lùng, tham vọng và xem trọng vật chất, xem trọng tư tưởng chính trị hơn cả tình thân!

Hai dì tôi, đã từng ở tù chính trị thời VNCH, bây giờ đây, hai anh em tôi lại ở tù cs, nhân tình thế thái éo le như vậy, cứ hai dòng tư tưởng, tiếp nối đã 3 đời trong gia tộc tôi.

Nếu như các bạn hỏi tôi, vì sao tôi lại đi theo con đường đấu tranh, có lẽ hoàn cảnh gia đình tôi là một yếu tố tác động đến một cách vô thức khi tôi còn bé. Lại cũng vì hoàn cảnh gia đình, tôi có cuộc sống riêng độc lập một mình từ khi tôi 9 tuổi, một mình một căn nhà, không ai tác động trực tiếp vào cuộc sống của tôi, kể cả mẹ tôi. Tôi dạy bản thân tôi triết lý

cuộc sống, tâm thức tôi tự dạy bảo tôi mọi điều, rèn luyện cho tôi thành một người có tư duy độc lập, không ảnh hưởng bởi bất kỳ ai, kể cả gia đình và xã hội, may mắn là sự nhận thức của tôi đã đi theo hướng tích cực, ít nhất là cho đến bây giờ.

Học y khoa, có lẽ là do ảnh hưởng vô thức từ việc làm từ thiện của ông ngoại tôi. Làm chính trị, có lẽ tôi bị ám ảnh tư duy sắc sảo và cuộc đời bạc mệnh của cậu Út tôi. Và lại, từ bé tôi vẫn thường hay có những suy tư, rằng tại sao đa số con người lại phải sống khổ như vậy, chẳng lẽ kiếp sống con người cứ sinh ra rồi chịu đau khổ, bệnh rồi chết như vậy sao?

Sơ lược như vậy để biết rằng, tư tưởng chính trị đã ở trong tôi từ bé, một sự hiểu biết vô thức, mà sau này tôi mới nhận ra.

Tốt nghiệp trường y, tôi đi làm, lập gia đình, sinh con rồi bắt đầu dốc thân vào công việc chính trị một cách ẩn danh và độc lập cho tới khi bị bắt, lúc này danh tính và lý lịch cá nhân tôi được bạn bè trong giới đấu tranh chính thức biết đến. Trước đó, giới đấu tranh biết đến tôi qua những bài viết được các bạn, đặc biệt là những người lớn tuổi và tầng lớp trí thức quan tâm đến. Rồi tôi bị bắt, trải qua thời gian tù đày, cho đến hôm nay.

Hiện tại hay tương lai sắp tới, tôi chỉ có một tâm nguyện, Việt Nam sẽ trở thành một quốc gia tồn chủng nòi giống Bách Việt, nhân bản, hướng thượng, văn minh và thịnh vượng. Người dân Việt Nam có quyền được hưởng các quyền cơ bản của công dân như bất kỳ người dân nào ở các quốc gia phát triển trên thế giới.

August 21, 2023

Huỳnh Thị Tố Nga

Nguồn: https://www.facebook.com/permalink.php?story_fbid=pfbid0Np5WMMQAs6ZLSjFKYpMNsrszwwEQtfJy3oMsUuV3C4MQiCG5h

Nguồn: <https://thongluan.net/2023/08/21/hoi-ky-gia-toc-mot-thoi-nien-thieu-huynh-thi-to-nga/>

www.vietnamvanhien.org

VIỆT NAM VĂN HIẾN

www.vietnamvanhien.info

TỦ SÁCH VĂN HIẾN ONLINE VỚI HƠN 11200 TÁC PHẨM